

РЕШЕНИЕ

№ 1425

гр. София, 28.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12536** по описа за **2019** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение по описа за 2019г. на СРС, НО, 102-ри състав е потвърдено наказателно постановление (НП) № Р-10-529 от 16.05.2019г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор (КФН) за нарушение на разпоредбата на чл.108, ал.1 от Кодекса на застраховането (КЗ), за което на основание чл. 644, ал. 2 от КЗ е наложено на „Застрахователно дружество Б. И.“ (ЗД „Б. И.“) АД административно наказание – „имуществена санкция“ в размер на 2 500 лева.

Срещу постановеното решение е подадена касационна жалба от ЗД [фирма] с оплаквания за неправилност поради нарушения на материалния закон и процесуалните правила. Излагат се доводи за липса на повторност при налагането на санкцията. В жалбата са изложени твърдения за неправилна правната квалификация и неправилно определена дата на нарушението. Възражава се, че не е съобразена разпоредбата на чл.12 от ЗАНН при определяне размера на наказанието. Касаторът твърди, че извършеното нарушение се явява маловажно по смисъла на чл. 28 ЗАНН.С оглед изложеното се моли за отмяна на решението и потвърденото с него НП. Алтернативно – НП да бъде изменено, като се преквалифицира нарушението от чл. 644, ал. 2 КЗ на чл. 644, ал. 1, т. 1 КЗ и бъде наложена имуществена санкция в

минимален размер.

В съдебно заседание касаторът, не се явява и не се представлява.

Ответникът – КФН, чрез юрк. Г., оспорва касационната жалба вкл. по изложените съображения в писмените бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, Деветнадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания за неговата отмяна.

В производството пред СРС е установено, че по постъпила жалба с вх. № 91-02-2031/21.12.2018г. в КФН от Ж. А., за забавено плащане по претенция от страна на ЗД [фирма], била извършена проверка на документацията по претенция №[ЕГН]. Във тази връзка ЗД [фирма] е изпратило писмо с отговор до КФН с вх. № 91-02-2031/08.01.2019г.

След запознаване с цялата представена документация по случая и кредитиране на свидетелските показания в хода на съдебното производство, въззивният е установил следното: На 03.09.2018г. в застрахователното дружество е заведена претенция №[ЕГН] от Ж. А. чрез искане за оценка по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, като ликвидационната преписка е образувана на основание сключен договор за задължителна „Гражданска отговорност“, обективирана в полица № BG/02/118002002568 и по повод настъпило застрахователно събитие – ПТП. При завеждане на сметата ползвателят на застрахователните услуги представил на дружеството документи, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията, като на увредения автомобил са извършени два огледа на щетите. На 07.09.2018г. са представени данни относно банкова сметка за изплащане на обещанието. След дата 10.09.2018г. ЗД [фирма] не е изискала от клиента допълнителни доказателства, относими към основанието и размера на сметата вкл. документи и доказателства от други органи. На 02.01.2019г. по заведената претенция е изплатено застрахователно обещание в размер на 700.50 лева.

В резултат на извършената проверка на ЗД [фирма] е съставен АУАН № Р-06-63/22.01.2019г. за това, че не е изпълнило задължението си по чл.108, ал.1 от КЗ в срок от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по случая, да се произнесе по застрахователната претенция. Въз основа на акта е издадено НП № Р-10-529/16.05.2019 г., с което на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лв.

За да постанови обжалваното решение въззивният съд е приел от правна страна, че както в АУАН, така и в НП е описано пълно и точно извършеното нарушение, обстоятелствата при които е осъществено и законните разпоредби, които са нарушени.

Правните изводи на СРС се споделят изцяло от касационната инстанция и не се възприемат развитите в жалбата доводи за неправилност на съдебния акт.

Настоящият състав намира за неоснователно възражението на застрахователното дружество, че издаденият АУАН и наказателно постановление не съдържат изискуемите реквизити и отговарят на изискванията на чл. 42 и 57 от ЗАНН. От представените по делото доказателства по несъмнен начин се установява извършването на нарушение на чл.108 от КЗ от дружеството ЗД [фирма]. По силата на чл.108 от КЗ, застрахователят е длъжен да се произнесе по всяка претенция в 15-работни дни от представяне на доказателствата, като определи и изплати обезщетение или мотивира своя отказ. В разглеждания случай 15-дневният срок, започва да тече от 08.09.2018г., когато са представени всички необходими за определяне на щетата документи, а застрахователното обезщетение е изплатено на 02.01.2019 – извън законоустановения срок.

Не се споделя твърдението на касатора за неправилна квалификация на деянието. СЪДЪТ намира, че правилно деянието е квалифицирано като нарушение на разпоредбата на чл.108, ал.1 от КЗ. Нормите на Глава седма от КЗ „Организация на дейността по уреждане на застрахователни претенции“ (чл. 104 – чл. 109) не дерогират изцяло приложението на Глава четиридесет и седма „Задължителна застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите“ (чл. 477 – чл. 505), но същите регламентират правила за дейността на застрахователите по уреждане на всеки вид застрахователни претенции, с които съответните дружества следва да се съобразят при сключването и при изпълнението на застрахователни договори от даден вид, като не въвеждат ограничителни, по-тежки правила за одобряване и изплащане на обезщетенията от тези, които законодателят изначално е посочил в разпоредбите на чл.104 и следващите от КЗ. Съгласно чл.106 от КЗ, застрахователните претенции се завеждат по реда и в сроковете, предвидени в застрахователния договор пред застрахователя, като се предвижда представянето на допълнителни доказателства от потребителя на застрахователната услуга. От този момент започва да тече 15-дневният срок за обективизиране заключението на застрахователя да определи размера на обезщетението или мотивирано да откаже плащане, като в първия случай при положително становище да извърши и плащането, постановено от законодателя. Съдържанието на разпоредбата на чл.496 от КЗ следва да бъде изведено чрез тълкуването ѝ във връзка с чл. 108, ал.1 от КЗ. Застрахователят трябва на първо място да се ръководи от разпоредбата на чл.108 от КЗ, която е обща като същата се отнася до всички видове застраховки и предвижда задължение за застрахователя да се произнесе в срок от 15-работни дни от представянето на допълнителните доказателства. Действително разпоредбата на чл. 496 от КЗ е специална по отношение на задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, но нейното приложение не изключва приложението на общата разпоредба чл.108 от КЗ, а само я допълва като детайлизира изискванията към застрахователя относно срока за произнасянето му и гарантира ефективно упражняване на правата на засегнатите лица и правна сигурност.

СЪДЪТ не споделя изложените доводи от страна на жалбоподателя, че наказанието на същия е наложено за нарушение, извършено в условията на повторност, без такова да е налице. По силата на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, „повторно нарушение“ е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Видно от събраните по делото

доказателства, с АУАН №Р-06-63/22.01.2019г. се явява „повторно“, тъй като е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на НП Р-10-944/13.12.2017г., влязло в сила на 11.04.2018г., касаещо същото по вид нарушение. С оглед на изложеното несъстоятелни са доводите, че не е налице повторност по съображения, че предходното нарушение, за което е издадено НП от 13.12.2017г., се явява такова по отменения КЗ. Видно от самото наказателно постановление, приложено по делото /л.20 от Решение на СРС/, същото дружеството отново е наказано за нарушение по чл.108, ал.1 от действащия КЗ.

Съобразно изложеното процесното нарушение не се явява първо от този вид, наложено на дружеството. СЪДЪТ намира за несъстоятелни оплакванията на касатора във вр. с чл.12 от ЗАНН, за да се постигне предупреждаващия, превъзпитавашия и възпиращ ефект на наказанието следва същото да бъде по-високо, доколкото налаганите до момента наказания в минимален размер очевидно не са постигнали целите предвидени от законодателя.

Настоящата инстанция не споделя основанията за приложение и на чл.28 от ЗАНН, мотивирани с факта, че претенцията е платена. Последващите действия на дружеството са ирелевантни по отношение вида и степента на извършеното деяние и обществените отношения, към които е насочено. Обстоятелството, че деянието е извършено в условията на повторност обуславя по-високата обществена опасност, която пък е предпоставка установеното нарушение в настоящия казус да не може да бъде определено като маловажен случай.

С оглед изхода на правния спор, своевременно направеното искане – до приключване на устните състезания, и разпоредбите на чл. 63 ал.3, ал.5 от ЗАНН /изм. ДВ бр.94/19г., в сила от 29.11.2019г./ и чл.144 АПК, вр. чл.78 ал.8 от ГПК, в полза на ответника по касационната жалба следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

С оглед на изложеното решението на СРС следва да се остави в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XIX касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 16.07.2019г. по нахд №9594 по описа на СРС за 2019г..

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], да заплати на Комисия за финансов надзор [населено място] сумата от 100 /сто/ лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.